

ophøies til endelig Lov, og derfor samtidigen har fremlagt et Forslag, hvori selve disse Bestemmelser indeholdes i den modificerede Form, hvortil Rigsdagens Samtykke ættes, i Forbindelse med flere andre beslægtede Bestemmelser, som samtidigen dermed ønskes ophøiede til Lov. Efter denne Opfattelse, som formeentlig correctest fastholder Rigsdagens Stilling til den foreløbige Lov, uden at lægge Bæmskeligheder i Veien for det dertil knyttede Lovforslags Behandling, vil det altsaa være dette, som først vil blive Gjenstand for Forhandling og Afstemning. Forkastes det af Landstinget, saa vil det være at afgjøre, om Hovedforslaget, den foreløbige Lov, skal vedtages eller ikke, og forkastes ogsaa denne, saa er hele Sagen derved endeligen afgjort, og den foreløbige Lov ogsaa som saadan sat ud af Kraft. Vedtager Landstinget det seneste Forslag (med eller uden Forandringer), saa bliver der for dets Vedkommende ikke videre Spørgsmaal om den foreløbige Lov, men denne bliver ved at gjælde som saadan, indtil den enten afløses af en endelig Lov, eller det er afgjort, at dette ikke inden nærværende Session's Udløb vil blive Tilfældet.

Med disse formelle Bemærkninger skal Udvalget, som med Regjeringen er enigt i, at den foreløbige Lov ikke egner sig til usorandret at ophøies til endelig Lov, gaae over til at behandle det Udkast til en almindelig Lov om Sundhedspolitiet, som skulde træde i sammes Sted.

Det Formaal, som dette Lovudkast har stillet sig, har vistnok stor Afkomst til Rigsdagens Opmærksomhed og Understøttelse; men det kan paa den anden Side heller ikke nægtes, at dets Opnaaelse er forbunden med ganske færegne Bæmskeligheder.

Vel har det til alle Tider været erkjendt, at Politimyndighedens Opgave ikke blot gaaer ud paa at betrygge den almene Sikkerhed, men ogsaa paa at fremme det almene Velvære, og vel er den Tanke saa gammel som selve Lægevidenskaben, at dens Kald ikke ene er at helbrede de Syge, men ogsaa at

forebygge Sygdomme; men desuagtet er det dog først i den nyere Tid, at man ved omfattende, planmæssigen gennemførte Foranstaltninger har stræbt at forbedre de almindelige Vilkaar, hvorunder med Hensyn til Sundheden Befolkningen er stillet, og derved i det Hele at formindste Sygeligheden og Dødeligheden i Samfundet. Det er navnlig de farlige Epidemier, der i de senere Decennier have hjemstøgt de fleste af Europas Lande, som have vakt ikke blot Lægernes, men ogsaa Regjeringernes Opmærksomhed for den offentlige Sundhedspleies Fordringer, og som selv hos Befolkningen have banet Veien for den Erkjendelse, at Sundhedspolitik er en berettiget Deel af den offentlige Statsstyrelse, med et selvstændigt Formaal og en høj Betydning for en lykkelig Samsundstilstand i det Hele, men navnlig for de lavere Samsundsklasser, som med Hensyn til Sundhedsvæsenet ere stillede under ugunstigere Betingelser, og med hvis Velvære man nu i mange Retninger bestræbte sig med større Alvor end tidligere. Udvalget troer saaledes, at de Bestræbelser for tjene al Paafønlighed, som ere rettede paa at gjøre ogsaa Danmark deelagtigt i disse et høiere Culturtrins Goder, og det kan ikke andet end tilraade, at vor Lovgivning, hvis tidligere Bestemmelser i denne Retning ere meget ufuldstændige og usyldestgjørende, aabent vedtjender sig den offentlige Sundhedspleies Fremme gennem et velordnet Sundhedspoliti og navnlig gennem en organiseret Medvirkning af Læger som et Statsformaal.

Men paa den anden Side er der vistnok al Opfordring til ikke blot at vogte sig for den Exaltation, der ofte sees at afløse for stor Ligegyldighed, men tillige at tage behørigt Hensyn til de Bæmskeligheder, hvormed Sagens Gjennemførelse er forbunden. Om Indholdet og Udstrækningen af de Fordringer, som i saa Henseende skulde søges fyldestgjorte, ere Anskuelseerne deelte selv imellem dem, der i disse Anliggender skulde være de Sagkyndige, og om den saakaldte Hygieine end ingenlunde turde være et saadant nyt Arkantum, som man efter mange Vittringer kunde fristes til at troe, er den dog i den mere videnskabelige Begrundelse